

MIHAELA OANCEA

PRAGURI

EDITURA UNIVERSITARĂ

Notă asupra cărții

PRAGURILE sunt treptele urcate zilnic întru desăvârșirea ființei noastre. Sunt situațiile-limită, încercările care pot distruge și, în egală măsură, salva, contribuind astfel la rezultatul scenariului ontologic.

Isabelle sau ferestrele unei comunicări ratate

Isabelle, de o sensibilitate ultragiată, ușor nevrotică, se abandonează unor lungi reverii, tăind, în general, legăturile cu lumea tulburată, superficială și meschină. Un sculptor e salvat de iubirea femeii. În tandem, cei doi se descoperă atât în tăcere, cât și prin cuvântare, încredințați că vorbele pot săpa, răni, ori, dimpotrivă, pot fi izbăvitoare. Din păcate, între ei apare o falie ce nu poate fi surmontată. Pentru o vreme, puloverul lui de cașmir, aroma de tabac devin realități ce o urmăresc și o determină a căuta sensurile acelei fericiri nenorocite. Fascinată de liniștea și adâncimea tăcerii, Isabelle o va reconfigura, se va refugia în armonicele lui Vivaldi, va desface astfel nodurile ce-i vor elibera ființa.

Praguri autopsiate

Faptul că suntem, în definitiv, nimicitor de singuri, iar moartea ne face zilnic semne cu mâna, reprezintă o realitate greu de îngăduit. Aceeași tăcere constituie și aici „bypass-ul ce ne vindecă rănilor”. Și totuși, uneori,

sporovăiala despre moartea injectată în sânge și-n limfă poate fi o pârghie spre acceptare. Cu toate acestea, neputința de a-ți salva propria mamă aduce, invariabil, durere. Poți doar să speri ca pământul să mai aștepte. „Omul – pasăre în picaj/ până în măduva/ lutului” caută a înțelege că viața e un cumul de condensări și disipări, de sușuri și povârnișuri cărora trebuie să le deprindă rostul ca să se poată bucura de partea plină a paharului.

Carcera – sfâșiere haute couture

Instantaneele poetice sunt inspirate din ceea ce se poate observa în cadrul Memorialului Victimelor Comunismului și al Rezistenței (de la Sighet), al celui de la Pitești și nu numai. Consider că precizarea în sine e suficientă cititorului avizat pentru a înțelege și a cuantifica proporțiile acestui tip de suferință, pragurile durerii, acel urlet subpământean ce îndeamnă, desigur, la neuitare.

Mihaela Oancea

**ISABELLE SAU FERESTRELE
UNEI COMUNICĂRI RATATE**

dependent

de micile ei arcuiri ale spatelui/
de biotopul curiozităților încă nedefinite
cu variații de salinitate
aidoma apelor salmastre/
sedus de aerul salubru respirat simultan
și mai cu seamă de diminețile alpestre
începute sub semnul unui macarons de zmeură -
realități indispensabile
ca nitroglicerina administrată sublingual -

sculptorul și-a urcat de ceva timp
teama de moarte
pe soclu

opalescență

Isabelle obișnuiește să spună că luna
are gust opalescent -

mintea i-o ia razna - uneori
nu se poate decide dacă oglindirea
capturează treptat câte un strat
al realității obiective
ori dacă adaugă ceva existenței

e convinsă însă că ființa creează
atât intervalul mutilant al limitelor
al opțiunilor ce se cuvin respectate
cât și ramurile nerostitelor
ce sar adesea de pe șine urlându-și
opacitatea

deși boala o agasează constant
precum Mișkin pe nevroticul Ippolit
deslușește conturul necontaminat
al regulilor subînțelese
ce aparțin conștientului
până la vărsarea lui
în marele ocean opalescent

cuvintele

scapără nerușinate precum Lolita/
iubesc cu sălbăticie/
iau forma a ceea ce îndrăgesc
refuzând să divorțeze de butaforia
în care nimeni nu rămâne
orfan

blasfemiante și izbăvitoare deopotrivă
se împrietenesc cu proprietățile euforice
ale cactusului sfărâmat/
ascultă
cum înfloresc ierburile pe câmp/
se răsfăță
în răcoarea livezilor
ca niște omizi ce n-ar deveni fluturi
dacă ar obosi să cunoască

în cursa aceasta
nu există cuvinte pierdute - doar
nedescoperite încă

supus ritmului circadian

îi place să asculte ore întregi pădurea
ca și când ar fi deprins demult
limba mestecenilor

ca un uvrier cvasianonim
se strecoară prin mulțime
cu gesturi moi -

nu suportă exhibarea
singurătăților fără interludii ori
a spaimelor desfigurate prin exces -

mâzgălit cu graffiti
orizontul
s-ar surpa

creșteri și surpări

o tulbură întregul cocteil de zgomote/
de chipuri indiferente ce zvâcnesc
iritând pupila/turbioanele de gesturi
nedomesticite ce se ițesc
în spațiul unei clipe/
foșnetul abraziv
al cauciucurilor antiderapante
întipărit deja pe marea
arteră de circulație/
senzația că se află în fața
unui clopot de sticlă
ce se va prăbuși din clipă în clipă
în tăietura adâncă a dimineții...

Isabelle nu mai are plămâni să respire -
un gest de neiertat i s-a întipărit
în memorie - o urmărește în trepidația
zilei ca o piază-rea/
o studiază ca pe o insectă/
îi simte oboseala din oase
dar și acele suprapuneri
de creșteri și surpări concomitente
care o zăpăcesc

în rochia cloș de mătase albă
Isabelle coboară scările
ca o mireasă leneșă ce știe
că nu se va mai întoarce

promisiune

alergau de-a lungul unei felii ovoidale
de noapte
într-o intimitate fără cusur
liberi și înfricoșați deopotrivă
de gama de trăiri ton în ton

aroma izmei sălbatice și
țârâitul greierilor
le desenau lângă ureche
promisiunea
unui nou început de lume

înțepate cu un ac cu gămălie
visurile se fac pulbere

paradox

înaintea dispariției surde
îi va zâmbi
ca un veritabil actor –
distribuitor de uitare
o va cuceri
cum flacăra cucerește molia

și totuși
va intui tot timpul că
înainte de a pleca
îi va disloca sălbatic
încă un zbor

știa

cât de ușor vor glisa între praguri
izbiți de pereții unei spirale marine
aidoma peștilor bezmetici la reflux

purta pe tâmpile sarea depusă de nori
zâmbea și-avea curajul
de a fi nebun

acum Isabelle desenează cu palma udă
o punte
peste falia dintre ei

dacă n-ar fi crezut povestea lui

Isabelle n-ar mai fi vrut nicicând
să întârzie diminețile

nu s-ar mai fi lăsat fascinată
în deplină singurătate
limitele/țărmurile/
marginile embrionare autopsiate
n-ar mai fi prins noapte de noapte
în nervurile ei
visele celor adormiți

dacă n-ar fi crezut
nici n-ar fi visat împreună
dar ce păcat însă
că oamenii uită
uită că uneori
visează fascinant de absurd!

efect de acuarelă

două abisuri stau față în față
ca niște obiecte uzate

fiecare inhalează puțin soare
perforează microfracturile
de pe liniile norocului
apoi străbat râurile de păcură
până când acele seismografelor
alunecă în voie
acoperind cu țărână
și cele din urmă plăceri repudiate -

nocturn rece cu efect de acuarelă

fără vreo urmă de răzvrătire

îl caută prin îndurerate spitale
prin locuri în care sângele
se trezește din letargie
prin acel ieri ars aidoma papirusurilor
nimitate în erupția Vezuviului
prin acest azi în care încrederea zace
acoperită de promoroacă

îl găsește ghemuit în adâncul pupilelor
ros de îndoieli
culegând rămășițele unei gelozii senile

o rândunică se stinge-n văzduh

inel de logodnă

nu crezi decât în sângele ce rețază
cuvintele de prisos

în câmpul tău vizual - fum de țigară și
infirme pseudopode
țintuite cu eșarfe de mătase